

Operele lui Spiru C. Haret

Ediție îngrijită și note de Constantin Schifirneț

Volumul VI
Parlamentare

Rapoarte, expuneri de motive, discursuri

1907–1911

Redactor: Lucian Pricop
Coperta: Cristian Lupeanu
Tehnoredactor: Olga Machin

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii Comunicare.ro, 2009

SNSPA, Facultatea de Comunicare și Relații Publice
Strada Povernei 6, București
Tel./fax: 021 313 58 95
E-mail: editura@comunicare.ro
www.comunicare.ro
www.editura.comunicare.ro

Editat cu sprijinul Autorității Naționale pentru Cercetare Științifică.
Tiraj: 1000 de exemplare.
Preț de vânzare al unui exemplar (mai puțin adaosul comercial): 107 lei (vol. I–VI).

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HARET C., SPIRU

Operele lui Spiru C. Haret / Haret C. Spiru; pref.: Remus Pricopie, Constantin Schifirneț.
Ed. a 2-a, rev. – București: Comunicare.ro, 2009
11 vol.
ISBN 978-973-711-206-4
Vol. VI: Parlamentare: 1907–1911. – Bibliogr.
ISBN 978-973-711-213-2

I. Pricopie, Remus (pref.)
II. Schifirneț, Constantin (pref.)

821.135.1-821
821.135.1

CUPRINS

Introducere. Activitatea parlamentară a lui Spiru Haret în anii 1907–1911 și împrejurările în care ea s-a desfășurat / 5

XXXI. Răspuns la interpelare

Discurs rostit în ședința Senatului de la 24 ianuarie 1908 ca răspuns la interpelarea lui C. Dissescu despre rolul preoților și învățătorilor în răscoalele țărănești / 37

XXXII. Răspuns la interpelare

Discurs rostit în ședința Senatului de la 25 ianuarie 1908 ca răspuns la interpelarea lui Titu Maiorescu despre activitatea extrașcolară / 76

XXXIII. Legea lumânărilor de ceară

Discurs în ședința Camerei de la 26 ianuarie 1908 în discuția legii pentru fabricarea și vânzarea lumânărilor de ceară / 92

XXXIV. Modificarea legii învățământului secundar și superior

Expunere de motive / 97

Discurs în ședința Adunării Deputaților de la 30 ianuarie 1908 în discuția proiectului de modificare a unor articole din legea învățământului secundar și superior / 97

Discurs în ședința Senatului de la 11 februarie 1908, cu privire la proiectul pentru modificări în legea învățământului secundar și superior / 99

Discurs pronunțat în ședința Senatului de la 12 februarie 1908, în discuția proiectului pentru modificarea unor articole din legea învățământului secundar și superior / 118

XXXV. Răspuns la interpelare

Răspuns la interpelarea deputatului N. Iorga despre conducerea Teatrului Național. Ședința Camerei de la 27 februarie 1908 / 133

XXXVI. Legea pentru introducerea instrucției militare în școli

Expunere de motive / 138

Discurs rostit în ședința Camerei de la 29 ianuarie 1909 în discuțiunea legii pentru introducerea instrucțiunii militare în școli / 140

Discurs în ședința Senatului de la 18 februarie 1909 în discuția legii pentru introducerea instrucției militare în școli / 145

Al doilea discurs al lui Haret în ședința Senatului de la 18 februarie 1909, în chestiunea introducerii instrucțiunii militare în școale / 151

XXXVII. Modificarea legii clerului și seminariilor

Expunere de motive / 156

Discurs în ședința Senatului de la 24 februarie 1909, în discuția modificărilor legii clerului mirean și seminariilor / 157

Discurs în ședința Senatului de la 25 februarie 1909 în discuția pe articole (art. 27) a legii clerului mirean și seminariilor / 161

Discurs în ședința Camerei de la 24 martie 1909, în discuția proiectului pentru modificarea unor articole din legea clerului mirean și seminariilor / 163

XXXVIII. Legea comisiunii istorice

Expunere de motive / 167

Discurs în ședința Adunării Deputaților de la 2 martie 1909 în discuția proiectului pentru înființarea comisiunii istorice a României / 168

Discurs în ședința Adunării Deputaților de la 9 februarie 1910, în discuția legii pentru înființarea Comisiunii istorice a României / 171

XXXIX. Modificarea legii sinodale

Expunere de motive / 175

Discurs în ședința Senatului de la 6 martie 1909, în discuția proiectului pentru modificarea legii sinodale / 177

Al doilea discurs în chestiunea modificării legii sinodale rostit în ședința Senatului de la 11 martie 1909 / 183

Discurs în Adunarea Deputaților în ședința de la 23 martie 1909, în discuția proiectului pentru modificarea legii sinodale / 196

XL. Deslușire într-o chestie de regulament

Cuvântare în ședința Camerei de la 15 martie 1908, cu privire la chestiunea dacă Pompiliu Eliade, însărcinat cu conducerea Teatrului Național, poate rămâne deputat / 202

XLI. Răspuns la interpelare

Discurs în Cameră în ședința de la 16 martie 1909 ca răspuns la interpelarea lui V. Filotti despre conducerea Teatrului Național / 205

XLII. Reședința fostului mitropolit Ghenadie

Discurs în ședința Camerei de la 16 martie 1909, în discuția legii prin care se destină Mănăstirea Căldărușani ca reședință a fostului mitropolit Ghenadie Petrescu / 210

XLIII. Răspuns la interpellare

Discurs în ședința Camerei de la 20 martie 1909, ca răspuns la interpellarea lui Ioan N. Lahovari în privința arendării unui teren al Casei Școalelor / 214

XLIV. Discuția bugetului

Discurs în ședința Camerei de la 22 martie 1909, în discuția bugetului Ministerului de Instrucție pe 1909–1910 / 219

XLV. Legea școalei veterinare

Expunere de motive / 222

Discurs în ședința Camerei de la 21 martie 1909, în discuțiunea legii pentru organizarea Școalei superioare de medicină veterinară / 223

XLVI. Legea teatrelor

Expunere de motive / 230

Discurs în ședința Camerei de la 24 martie 1909, în discuția legii pentru organizarea și administrarea teatrelor din România / 231

Discurs rostit în ședința Camerei Deputaților de la 10 februarie 1910, în discuția legii teatrelor / 235

Discurs în ședința Senatului de la 25 februarie 1910, în discuția legii teatrelor / 239

XLVII. Discuția răspunsului la mesaj

Discurs rostit în ședințele Camerei de la 3 și 4 decembrie 1909, în discuția răspunsului la mesajul regal / 251

XLVIII. Răspuns la interpellare

Discurs în ședințele Senatului de la 15 și 16 decembrie 1909, ca răspuns la interpellarea lui C. Dissescu în privința situațiunii episcopului Gherasim de Roman / 281

Al doilea discurs ținut în ședința de la 17 decembrie 1909, după replica senatorului Dissescu / 314

XLIX. Răspuns la interpellare

Discurs în ședința Senatului de la 3 februarie 1910, ca răspuns la interpellarea lui I. Demetrescu-Agraru despre salariile corpului didactic / 321

L. Răspuns la întrebare

Două cuvântări în ședința Senatului de la 3 februarie 1910, ca răspuns la întrebarea episcopului Gherasim în privința legii sinodale / 330

LI. Răspuns la o chestie incidentală

Discurs în ședința Camerei de la 16 februarie 1910, ca răspuns unei chestiuni ridicate de Al. Marghiloman, în discuția organizării Curții de Casație / 334

LII. Modificarea legii administrației centrale

Expunere de motive / 338

Discurs rostit în ședința Camerei de la o martie 1910, în discuția Proiectului pentru modificarea unor articole din legea administrației centrale a ministerului și a administrațiilor dependente de el / 339

Explicațiuni date în redactarea art. 30 din proiectul de lege / 353

Cuvântarea lui Haret în ședința Adunării de la 6 martie 1910, la discuția articolului 20 din proiect / 354

Cuvântare în ședința Senatului de la 5 aprilie 1910, în discuția proiectului pentru modificarea unor articole din legea administrației centrale a ministerului / 361

LIII. Răspuns la interpelare

Discurs în ședința de la 13 martie 1910 a Adunării Deputaților, ca răspuns la interpelarea deputatului Iorga în chestiunea restaurării monumentelor istorice / 364

LIV. Înființarea de catedre universitare

Discurs în ședința Camerei de la 17 martie 1910, în discuția legii pentru înființarea de catedre universitare / 370

Discurs în ședința Senatului de la 26 martie 1910, ca răspuns la întrebările senatorilor T. Căpitanovici, T. Maiorescu și C. C. Arion în legătură cu legea catedrelor universitare / 391

Discurs în ședința Senatului de la 2 aprilie 1910, ca răspuns la interpelarea lui C. Dissescu despre legea catedrelor universitare și retragerea ei / 397

LV. Bugetul ministerului pentru 1910–1911

Discurs în ședința Camerei de la 27 martie, în discuția bugetului Ministerului Instrucțiunii pe 1910–1911 / 431

LVI. Răspuns la interpelare

Cuvântare în ședința Senatului de la 7 aprilie 1910, ca răspuns la interpelarea d-rului Gr. Romniceanu despre propaganda catolică / 447

LVII. Răspuns la interpelare

Cuvântare în ședința Camerei de la 4 decembrie 1910, ca răspuns la interpelarea lui N. Iorga despre o „călcare de lege” săvârșită de ministru / 449

LVIII. În discuția legii sinodale

Discurs în ședința Senatului de la 1 decembrie 1911 în discuția proiectului pentru modificarea legii sinodale și a consistoriului superior bisericesc / 455

Discurs în ședința Senatului de la 1 decembrie 1911, în chestie personală, cu prilejul discuției proiectului de lege pentru modificarea legii sinodale și a consistoriului / 457

Note / 461

XXXI.

Răspuns la interpelare

Discurs rostit în ședința Senatului de la 24 ianuarie 1908 ca răspuns la interpelarea lui C. Dissescu despre rolul preoților și învățătorilor în răzcoalele țărănești

În ziua de 23 ianuarie 1908, senatorul C. Dissescu dezvoltă interpelarea sa adresată ministrului de Instrucțiune cu privire la răzcoalele din anul precedent și la rolul învățătorilor și al preoților în acele împrejurări precum și la răspunderea ce trebuie să aibă Haret în legătură cu ele. Textul acestei interpelări nu s-a publicat în „Dezbateri“ fiindcă nu s-a trimis. (Vezi „Dezbaterile“ Senatului, p. 307). După Dissescu, ia cuvântul Dim. Sturdza, președintele Consiliului, apoi răspunde Haret în ziua de 24 ianuarie. Se mai înregistrează și o replică a lui Dissescu (care de asemenea nu s-a dat la tipar), căreia îi răspunde Dim. Sturdza.

Dl Spiru Haret, ministrul Cultelor și Instrucțiunii Publice: Domnilor senatori, când s-a anunțat interpelarea dlui Dissescu,¹ acum o lună și mai bine, eu am fost foarte mulțumit, din pricină că, după cum spuneam aseară, interpelarea aceasta dura în realitate de aproape un an. Și situațiunea mea era cu atât mai neplăcută, cu cât trebuia să țin seamă, nu de situațiunea mea personală, ci de exigențele de guvernământ, de vreme ce făceam și eu parte din guvern. Așa fiind, a trebuit să-mi pun pază gurii și să las să se vorbească, fără să răspund niciodată nici un cuvânt, la tot ce se zicea pe socoteala mea.

Așa fiind, cu toată întorsătura pe care dl Dissescu a căutat s-o dea ieri interpelării sale, în ceea ce mă privește pe mine, eu nu am decât să-i aduc mulțumiri, pentru că mi-a dat ocazie să răspund, nu numai d-sale, dar și tuturor coreligionarilor d-sale, care de atâta vreme mă hărțuia u.

E adevărat că dl Dissescu a mărginit interpelarea să nu mai la o singură chestiune, la chestiunea răzcoalelor și rolul pe care eu l-aș fi avut într-însele. Speram, după textul cererii sale de la 11 decembrie, că va dezvolta și o altă chestie, pe

1. Constantin Dissescu (1854–1932), avocat și profesor la Facultatea de Drept din București. A intrat în Parlament la 1884, sub egida lui Ion Brătianu al cărui guvern l-a susținut până pe la 1887, când a devenit dizident, apoi a trecut în lagărul conservator și a făcut parte dintre amicii lui Take Ionescu. În ultimii ani a vieții a fost parlamentar liberal.

aceea a ilegalităților comise de mine prin anularea oarecăror numiri făcute de predecesorul meu și al d-sale. Cu adâncă părere de rău văd că această parte a fost trecută sub tăcere.

Dl Ion C. Grădișteanu: Are să vină.

Dl Spiru Haret, ministrul Cultelor și Instrucțiunii Publice: Mă bucură făgăduiala dlui Grădișteanu, iau act de dânsa și sper că se va ținea de cuvânt.

Dl Ion C. Grădișteanu: Da, da!

Dl Spiru Haret, ministrul Cultelor și Instrucțiunii Publice: În orice caz, eu mă țin gata a răspunde, și sper că în așa fel are să fie răspunsul meu încât să mulțumească, nu numai pe onor. Senat, dar și pe dl Dissescu.

D-lor, pentru că v-am răpit o zi de odihnă și de sărbătoare mare, rugându-vă să mă ascultați, răspunsul meu voi căuta să-l fac cât voi putea mai scurt, ca să nu abuzez de răbdarea d-voastră. De aceea voi intra de-a dreptul în chestiune.

Chestiunea, întru ce mă privește, este rolul învățătorilor și preoților în mișcările de la martie trecut. Dar, pentru ca să mă pot lămuri bine, voi fi silit să iau lucrurile ceva mai de departe, pentru ca să pot pune în cunoștință de ce era faimoasa chestiune a mișcării învățătorilor înainte de tulburările din martie 1907. Căci altminteri va fi greu să se înțeleagă însemnătatea pe care deodată le-au dat-o acestor slujbași, o mulțume de oameni care până atunci nici nu-i știau că există pe lume.

D-lor, când am venit la ministerul instrucției întâia oară, acum 11 ani, eram deja îngrijat de starea de lucruri de la țară, în ceea ce privește starea culturală a țaranilor; nu mai vorbesc de celelalte. Dacă în primul meu minister nu m-am putut ocupa mai de aproape de această parte, cauza a fost, pe de o parte, scurtimea ministerului meu de atunci, iar pe de alta, că am fost prea mult ocupat cu alte chestiuni, și îndeosebi cu alcătuirea și susținerea celor două legi, asupra învățământului secundar și superior și asupra învățământului profesional. Dar nu pierdeam lucrul din vedere, și dovada este că în cei doi ani, cât am fost afară din minister, între 1899 și 1901, m-am adresat învățătorilor ca simplu profesor și coleg, iar nu ca ministru al lor, după cum au spus unii.

O voce: N-aveau nevoie; știau.

Dl Spiru Haret, ministrul Cultelor și Instrucțiunii Publice: M-am mirat că au fost unii care să se minuneze până și de acest simplu fapt, ca un fost ministru de instrucție să stea de vorbă cu învățătorii.

Am socotit că eram îndreptățit mai mult decât oricare altul să fac aceasta, să vorbesc cu dânșii, pentru că îi cunoșteam, mă cunoșteau și puteam crede că vorba mea va fi ascultată de dânșii. Și ce le-am spus? Le-am cerut ca, în loc să-și risipească activitatea lor în direcțiuni care nu aveau a face nimic nici cu chemarea lor de învățători, nici cu datoria lor de cetățeni, să-și concentreze această activitate pentru a o pune în serviciul ridicării bunei stări a țărănimii. Apelul acesta l-am făcut sub forma unui articol publicat într-o revistă a lor, pe care l-am tras

și în broșură; iar când am intrat pentru a doua oară în minister, în 1901, l-am împărțit într-un foarte mare număr de exemplare, împrejurarea aceasta nu știu dacă era cunoscută celor care mă interpeleză. În această broșură expuneam un întreg plan de activitate pentru învățători, în scopul de a ridica buna stare culturală și materială a sătenilor.

Nu voi face citații lungi din această broșură; mă voi mulțumi să vă citesc numai câteva rânduri, pentru a înțelege spiritul în care ea a fost scrisă.¹

Iată ce le spuneam învățătorilor: „Poporul nostru nu a avut și nu are sfătuitori. El nu cunoaște pe cei ce pretind că-i vor binele decât sub forma de prefect, subprefect, primar sau vătășel, toți aceștia înarmați cu legi represive și cu puterea de a-l pedepsi, de multe ori pentru lucruri de care nici nu-și dă seama. Care din aceștia vin însă să se așeze la vatră împreună cu el, să stea cu el de vorbă, ca om cu om, pentru a-l învăța prietenește ceea ce e bine pentru el? Sfaturile-i vin sub formă de circulare, adresate primarului, care, în cazul cel mai bun, se lipesc pe ușa primăriei, fără să le citească nimeni; de ordinar, primarul însuși este cel dintâi care le uită. Și încă tot e bine când circulara nu se termină prin amenințare de pedeapsă cu amenda sau cu închisoare pentru cei ce nu i se vor supune și care nici nu o cunosc, necum să-i înțeleagă folosul“.

Și mai departe ziceam:

„Învățătorii pot pune, ca principal mobil, în serviciul cauzei pentru care vor lucra, sentimentul întăritor și binefăcător al iubirii de aproapele. Nimic nu îndulcește inima ca contactul zilnic cu copiii. Slăbiciunea și inocența lor abat vederile noastre de la trista realitate a lucrurilor, și ne fac de mai uităm că interesul și ura între oameni determină mai adeseori acțiunile lor, decât iubirea și buna înțelegere. Învățătorul, în școala lui, are o chemare de pace și de iubire, pe care trebuie s-o aibă și în afară de școală.

Căci misiunea la care chem prin aceste rânduri pe învățătorii de toate gradele este un adevărat apostolat, în sensul cel mai bun și mai înalt al cuvântului. Întocmai ca modeștii tovarăși ai lui Hristos, care au schimbat fața lumii, ei trebuie să-și ia sarcina de a semăna vorba cea bună printre săraci și ignorați, să aducă sfat și îndemn celor mici și slabi.

Ca și pentru apostolii lui Hristos, puterea lor va sta numai în dreptatea și înțelepciunea vorbelor și a sfaturilor lor, în iubirea, care va însufleți faptele lor. Sunt destui alții care cred că e bine și meritoriu să propage ura și dușmănia între oameni; exemplul acestora este încă o dovadă de stărpiciunea muncii acelor pe care ura îi inspiră. Fie a învățătorilor cinstea de a dovedi încă o dată care este puterea celor încălziiți de sentimentul creștinesc al iubirii de aproapele să lase altora privilegiul de a-și împietri inima în trista îndeletnicire de a se înnegri unii pe alții. Să facă ei dovadă că mult mai mult se poate dobândi prin apelul la

1. E vorba de broșura intitulată *Liga învățământului* și apărută în anul 1900.

bunele sentimente ale oamenilor, decât prin propagarea între dânșii a vrajbei și a vrăjmășiei“.

Iată, dlor, care a fost programul meu de activitate extrașcolară și, pe baza acestui program, dezvoltat în mai multe pagini, învățătorii m-au ascultat și s-au apucat de lucru, și au fost cu siguranță și în anul acesta din urmă cei mai pașnici și mai harnici luptători pentru ridicarea țăranimii, din starea de plâns în care se află.

Îmi pare foarte rău că alții, înaintea mea, nu au întreprins această acțiune cu mult înainte, căci cu siguranță că, dacă acțiunea aceasta s-ar fi urmat nu doi, trei ani, cum am putut eu să o duc, ci cincisprezece sau douăzeci de ani, nu am fi ajuns acolo unde am ajuns astă-primăvară.

Orice ar crede alții, în această privință, credința mea nestrămutată este.

În adevăr, știți că în acești puțini ani, au luat naștere băncile populare, care astăzi au ajuns la numărul de peste 2.000 și la un capital de aproape 35.000.000 de lei. Care instituțiune de stat ar fi putut să ajute atâta cât băncile populare, nu numai la ridicarea economică a țăranilor, dar și la ridicarea lor morală? Banii aceștia reprezintă economii curat țărănești, ceea ce dovedește că spiritul lor de economie s-a deșteptat, pe când mai înainte nici nu se pomenea de dânșul; căci era admis ca o dogmă că țăranul nostru este refractar la orice idee de economie.

Dar când țăranii s-au văzut în fruntea unor instituțiuni de credit, le-a venit ideea să împingă mai departe dezrobirea lor și s-au pus și ei pe linie ca să ia în arendă, sau chiar să cumpere moșii.

Dar lucrul acesta așa era de neobișnuit pentru mulți de la noi, încât l-au considerat ca un adevărat atentat la starea de lucruri existentă. Și nu o dată am auzit protestându-se contra pretențiilor țăranilor de a deveni și ei proprietari prin propriile lor mijloace.

Dl dr. Gr. Romniceanu: Erau Fischerii la spate.

Dl Spiru Haret, ministrul Cultelor și Instrucțiunii Publice: Ei bine, fără să cercetez mai departe celelalte dovezi de activitate extrașcolară a învățătorilor, veți vedea, în cursul dezvoltării vorbirii mele, ce mare influență au avut faptele acestea asupra învinovățirilor a căror victimă au fost pe urmă învățătorii și preoții.

Dar nu este acum momentul să vorbesc de acestea, pentru că vreau să sprijin pe dovezi și fapte concrete afirmațiunile mele.

Pot însă să spun că aceia care se cred lezați în interesele lor, prin această intervențiune neașteptată a unui element considerat până acum ca neexistent, au făcut ca toată povara învinovățirii să se abată de la aceia care erau poate adevărații vinovați și să cadă pe capul acelor care căutaseră să determine curentul cel nou.

Așa ceva s-a mai întâmplat și alte dăți, și citez în special tulburările agrare ce au avut loc în 1898 în vreo patru județe, deși nu au ajuns la gradul de sălbăticie de astă-primăvară. Și atunci învățătorii au fost denunțați ca instigatori, și unii din ei au fost arestați.

Și pe urmă ce s-a dovedit? S-a dovedit că ei fusese în capul mișcării pentru combaterea alcoolismului în satele lor și că denunțătorii erau cârciumarii!

Vă las să trageți concluzia, cum vă voi lăsa să trageți tot d-voastră concluzia și din lucrurile ce voi expune mai pe urmă.

D-lor, când au izbucnit tulburările din martie trecut, în primele zile nu s-a prea vorbit despre vinovăția preoților și a învățătorilor. Acuzațiile au ieșit la iveală mai târziu și mi-au ajuns la cunoștință deodată cu măsurile care se luau împotriva celor bănuți. Dar am socotit că datoria mea era să nu mă amestec până ce justiția nu-și va spune cuvântul. Mă mir de învinovățirea ce mi se face, că nu am intervenit ca să iau cutare sau cutare măsură. Aș dori să știu dacă dl Dissescu ar fi fost în locul meu, ce măsuri ar fi luat pe câtă vreme acțiunea justiției era încă în curs? Iar după ce justiția s-a pronunțat și a scos din cauză pe toți învățătorii și preoții, fără excepție, ce măsuri puteam să mai iau?

Și, cu toate acestea, tot am luat unele dispoziții, de care văd că dl Dissescu nu vrea să țină seamă.

Am suspendat din serviciu pe aceia care erau arestați, și aceasta prin extensiunea ce am dat-o unui articol din lege; căci articolul din legea instrucțiunii prevede că numai cei acuzați pentru oarecare fapte anume înșirate acolo să fie suspendați. Cu toate acestea, i-am suspendat; dar pe urmă a trebuit să-i restabilesc, după ce justiția i-a achitat.

M-a mai întrebat dl Dissescu, ce am făcut cu cei doi studenți care împărțeau manifeste incendiare. Mai întâi, acei doi studenți se vede că au fost așa de puțin vinovați, încât chiar acei care-i arestaseră i-au pus în libertate imediat; eu nu am aflat despre toate acestea decât foarte târziu, și după ce totul se terminase, ce era să mai fac? Trebuia să-i apuc pe acei doi studenți și să-i pedepsesc, când nu eram înarmat cu nici o probă despre vinovăția lor?

Pentru unii învățători, am fost mai sever. Așa este un învățător din județul Dorohoi, în contra căruia acuzațiile erau așa de violente, încât m-am crezut obligat să-l dau în judecata disciplinară: dar rezultatul a fost că judecata nu numai că l-a achitat, dar l-a achitat cu elogii pentru activitatea lui în sat. Vă voi citi numai câteva rânduri din hotărârea comisiei disciplinare. Las să judecați și d-voastră.

„Având în vedere că din actele trimise de dl ministru, precum și din dosarul Instrucției, afacerii răscoalei din Hudeștii-Mari, pus la dispozițiunea comisiei de dl procuror general al Curții de Apel la Iași, nu numai că nu rezultă absolut nicio dovadă contra profesorului Alexandrescu, dar, din contră, s-a constatat că el ca învățător a îndemnat pe locuitori la bine, sfătuindu-i să facă economii și să depună banii la banca populară, pentru a putea să ia ei în arendă moșia; pentru aceste motive, comisia achită pe învățătorul Ioan Alexandrescu“.

Iată dar buba, iată cauza adevărată, pentru care era așa de îngrozitor învinovățit Alexandrescu: Voia să facă pe țărani să ia ei moșia în arendă.